

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Погребаното минало възкръсва в шестия роман
от поредицата за доктор Хънтър.

МИРИС НА СМЪРТ

СН®
СОФТПРЕС

1

Повечето хора мислят, че познават мириса на смъртта. Че разложението има характерна, лесно разпознаваема миризма – отвратителна воня на гроб.

Грешат.

Разложението е сложен процес. За да може един доскоро жив организъм да се превърне в скелет, да се свие до сухи кости и минерали, първо преминава през сложно биохимично пътешествие. Макар някои от образуващите се в този процес газове да са дразнещи за човешките сетива, те са само част от обонятелното меню. Разлагащата се плът отделя стотици летливи органични съединения, всяко от които има свои особени качества. Много от тях – особено образуваните в междинните етапи на разпад на трупа, тези на гниене и подуване – имат ясно разпознаваема отвратителна миризма. Диметилтрисулфидът например напомня развалено зеле. Маслената киселина и триметиламинът си поделят парфюмния букет на повръщано и вмирисана риба. Друга от субстанциите – индолът, смърди на изпражнения.

В по-ниски концентрации обаче същият този индол притежава деликатен аромат на цветя, който се използва в парфюмерията. Хексаналът – газ, образуван както в ранните, така и в по-късните етапи на разлагане – напомня на прясно окосена трева, а бутанолът мирише на есенни листа.

Ароматът на разложението може да включва цяла гама от миризми, сложна като уханието на скъпо вино. И тъй като смъртта е пълна с изненади, при някои обстоятелства тя може да обяви присъствието си по съвсем различен начин.

Понякога по начин, който най-малко очакваш.

– Гледайте си в краката, доктор Хънтър – предупреди Уилън, който вървеше пред мен. – Ако стъпите встрани от дъската, ще пропаднете през тавана.

Нямаше нужда да ми го напомня. Наведох се, за да мина под една ниска греда, като внимавах къде стъпвам. Във високото таванско помещение беше като в пещ. Дневната топлина се задържа под покрива от каменни плочи и с маската, която носех, едва дишах. Ластикът на качулката на защитния гащеризон се връзваше в лицето ми, а в плътно прилепналите гумени ръкавици дланите ми бяха мокри и хлъзгави. Отново се опитах да избърша потта от очите си, но успях само да я размажа.

Таванското помещение на старата болница беше огромно. Простираше се във всички посоки и изчезваше в мрака зад блясъка на полицейските прожектори. На пода беше инсталирана пътека от алуминиеви плоскости, които се огъваха и дрънчаха под тежестта на стъпките ни.

Надявах се гредите отдолу да не са много изгнили.

– Познавате ли тази част на Лондон? – попита Уилън през рамо.

Акцентът на инспектора подсказваше, че родните му места са доста далеч на север от мястото, където се намирахме, по-близо до Тайн, отколкото до Темза. Беше набит мъж на четиридесет и няколко и когато ме бе посрещнал, грубата му сива коса и брада бяха мокри и сплъстени от пот. Сега лицето му бе почти скрито под маската и белия гащеризон.

– Не бих казал.

– Разбираемо. Това не е място, което човек би посетил без основателна причина. Пък даже и тогава, ако има как да го избегне. – Наведе се, за да мине под една от наклонените греди на покрива. – Пазете си главата.

Последвах съвета му. Дори с плоскостите за стъпване придвижването на тавана беше трудно. Дебелите греди, кръстосващи се над главите ни, заплашваха да разбият черепа на всеки, който не се навежда достатъчно ниско, а старите тръби, извиващи се като змии на височината на глезените ни, бяха готови да препънат непредпазливите крака. Тук-там, на прилично произволен принцип, на пътя ни се изпречваше някой

почернял тухлен комин, който пътеката от алуминиеви плоскости заобикаляше.

Махнах една паяжина, която докосна лицето ми. Натезали от полепнала прах, паяжините висяха от грубите греди на покрива като разкъсани театрални драперии. Прахта покриваше всичко на тавана и бе превърнала някога жълтата изолация между гредите в мръсен кафяв дюшек. Във въздуха се въртяха пращинки, проблясващи на ярката светлина. Очите ми смъдяха и усещах вкуса на прах в устата си въпреки маската.

Приклегнах бързо, за да избегна нещо, което по-скоро усетих, отколкото видях да се стрелка над главата ми в сенките. Но когато погледнах пак, видях само тъмнина. Отдадох го на въображението си и пак се съсредоточих в краката си.

Крайната ни цел бе очертана с кръг от светлина. В това ярко сияние върху по-широк остров от алуминиеви плоскости, наредени около един комин, стояха няколко бели силуета. Водаха тих разговор, заглушен от маските на лицата им. Съдебният фотограф снимаше нещо в краката им.

Уилън спря точно до групичката.

– Госпожо? Съдебният антрополог е тук.

Една жена от групичката се обърна към мен. Малката част от лицето ѝ, която се виждаше над маската, беше зачервена и блестеше от пот. С широкия бял гащеризон би било трудно да позная дали е мъж, или жена, ако вече не знаех, но това не беше първият път, когато работехме заедно. Приблжих се и видях, че стоят около нещо, намотано в дебело найлоново платнище, като навит на руло килим. От единия край найлонът беше частично разгърнат.

От него надничаше мумифицирано лице. Кожата с цвят на карамел бе опъната върху скулите и хлътналите очни кухини.

Разсеян за момент, не забелязах ниската греда, докато не ударих главата си в нея достатъчно силно, че да ми изтракат зъбите.

– Внимавайте – каза Уилън.

Потърках главата си, чувствайки повече смущение, отколкото болка. Добро начало, няма що. Половин дузина лица ме изгледаха безизразно над маските. Само жената, към която се

бе обърнал Уилън, изглеждаше развеселена и присвиването на очите ѝ издаде усмивка, която оставаше скрита под маската.

– Добре дошъл в „Сейнт Джуд“ – каза главен инспектор Шарън Уорд.

Дванайсет часа по-рано се бях събудил от кошмар. Изправих се рязко в леглото без ясна представа къде се намирам и машинално поставих ръка на корема си, очаквайки да напипам лепкава кръв. Но кожата ми беше суха, с една-единствена грапавина от белега на стара рана.

– Добре ли си?

Рейчъл, облежната на лакът, загрижено постави длан на гърдите ми. Дневната светлина проникваше през тежките завеси и чак сега започнах да различавам познатите очертания на стаята.

Кимнах и успокоих дишането си.

– Извинявай.

– Пак ли кошмар?

Спомних си тъмните петна от кръв и лъщящото острие на нож.

– Този път не беше толкова зле. Събудих ли те?

– Мен и всички останали. – Усмихна се, когато видя изражението ми. – Шегувам се. Просто се мяташе в леглото, никой не те е чул. Същият сън ли беше?

– Не си спомням. Колко е часът?

– Малко след седем. Тъкмо щях да ставам и да направя кафе.

Остатъците от кошмара все още бяха залепнали за кожата ми като студена пот, когато свалих крака от леглото.

– Всичко е наред, аз ще направя.

Навлякох някакви дрехи, излязох и тихо затворих вратата на спалнята след себе си. Когато останах сам в коридора, усмивката ми помръкна. Поех си дълбоко въздух, опитвайки се да се отърся от последиците от кошмара. Не беше истина, напомним си.

Този път не.

В къщата цареше тишина – онова ранно утринно затишие, предшестващо новия ден. Кънтящото *дрън* на стенен часовник наруши тишината, докато слизах към кухнята. Мекият килим

в коридора се смени с приятната хладина на плочки под босите ми ходила. Въпреки че във въздуха се усещаше мек полъх от топлината на изминалия ден, каменните стени на старата къща не пропускаха горещината на циганското лято, на което се радвахме.

Заредих кафеварката и я сложих на печката; сипах си чаша вода. Изпих я до прозореца и погледнах към овощната градина и зелените поля навън. Слънцето вече грееше в невероятно синьото небе. В далечината пасяха овце, а в горичката малко встрани от тях листата на дърветата започваха да се обагрят в червено. Още не бяха започнали да падат, но скоро и това щеше да стане. Картината беше като на снимка в календар, където нищо лошо не може да се случи.

Същото си бях мислил и за други места.

Джейсън бе описал втората си къща с Аня като „къщурка“. В сравнение с основното им жилище в Лондон – огромна градска къща в Белсайз Парк – омаловажаването би могло да има някакво основание, но беше доста далеч от реалността. Построена от топъл котсуолдски камък, това бе масивна стара сграда със сламен покрив, достойна да украси корицата на всяко списание за дома и градината. Намираше се в покрайнините на красиво селце, чиято кръчма се гордееше с една звезда „Мишлен“ и чиято тясна главна улица всеки уикенд се пълнеше с роувъри, мерцедеси и беемвета.

Когато Джейсън и Аня ни поканиха на дълъг уикенд, се притесних да не се получи неловка ситуация. Те бяха най-близките ми приятели, преди жена ми и дъщеря ми да загинат в автомобилна катастрофа. Бях срещнал Кара на едно от техните партита и после те станаха кръстници на Алис, а аз – на тяхната дъщеря Миа. С облекчение бях забелязал колко добре се разбират с Рейчъл, но събиранията от време на време на чашка или на вечеря не бяха като да прекараш няколко дни заедно. С Рейчъл се запознахме по-рано тази година по време на разследването на жестоко убийство в крайбрежните блата на Есекс. Страхувах се, че ако я заведем при приятели от предишния си живот, ще стане неловко и че предвид на дългогодишното ми познанство с Джейсън и Аня може да се почувства изолирана.

Но всичко беше наред. Въпреки че от време на време все още чувствах странна дезориентация, тревожно наслаждане на стария ми живот върху новия, това не продължи дълго. Прекарахме уикенда в разходки из котсуолдските полета и гори, приятни гощавки в местните кръчми и дълги мързеливи вечери. Според всички стандарти това бяха идилични дни.

Ако не броим кошмара.

Кафето зад гърба ми забълбука и кухнята се изпълни с аромата му. Вдигнах кафеварката и сипах две чаши. Чух скърцане по стълбите. Нямахше нужда да поглеждам: веднага познах тежките стъпки на Джейсън.

– Добро утро – каза той, когато сънено влезе в кухнята с подпухнали очи и рошава коса. – Рано си станал.

– Реших да направя кафе. Надявам се, че нямаш нищо против.

– Само ако има чаша за мен.

Настани се на едно столче до кухненския остров и вяло се опита да закрие малко по-добре едрото си тяло с хавлиения халат, но после се отказа. Тъмната козина на гърдите му стърчеше навън, пропълзляваше нагоре по гърлото му и рязко изчезваше на линията на бръснене. Четинестото му лице и оредялата коса над него сякаш принадлежаха на друго тяло.

Взе кафето, което му подадох, като измърмори благодарно. Познавахме се още откакто бяхме студенти в медицинския колеж, преди животът ми да тръгне в коренно различна посока. Вместо медицината аз бях избрал бурната кариера на съдебен антрополог, докато Джейсън стана успешен хирург ортопед, който можеше да си позволи вила в Котсуолдс. Той никога не е бил ранобуден, дори на младини, и годините не го бяха променили в това отношение. Същото важеше и за виното, което бе изгълтал миналата вечер.

Отпи глътка кафе и болезнено присви очи.

– Дали нямаш някой съвет за махмурлук?

– Пий по-малко.

– Много смешно. – Той отново отпи, този път по-предпазливо. – Кога заминавате с Рейчъл?

– По някое време следобеда.

Бяхме дошли от Лондон с моята „нова“ кола – употребявано, но надеждно 4x4, и имахме достатъчно време, че да сме си вкъщи вечерта. Но напомнянето, че уикендът почти свършва, и мисълта за следващия ден накараха сърцето ми да се свие.

– Кога е полетът на Рейчъл утре? – попита Джейсън, сякаш четеше мислите ми.

– Преди обед.

Той ме погледна изпитателно.

– Добре ли си?

– Разбира се.

– Няма да я има само няколко месеца. Всичко ще бъде наред.

– Знам.

Той се замисли за момент, после реши да не продължава темата. Присви очи, отиде до едно шкафче на стената и извади кутия парацетамол. Месестите му пръсти умело избутаха две хапчета от вакуумираното фолио.

– Господи, проклетата ми глава – изръмжа, докато отваряше бутилка минерална вода, която взе от хладилника. Изпи хапчетата и ме погледна кисело. – Не започвай пак.

– Не съм казал и дума.

– Не е и нужно – махна с ръка. – Хайде, изпей си поучението.

– Какъв смисъл има? Едва ли ще ти кажа нещо, което не знаеш.

Дори докато бяхме студенти, Джейсън беше човек с голям апетит. Сега обаче, на тази възраст, прекаляването започваше да му се отразява. Поначало едър и набит, беше качил доста килограми и лицето му изглеждаше подпухнало и с нездравословен цвят. Но след няколко години раздяла едва наскоро бяхме възобновили приятелството си и не ми беше удобно да зачеквам тази тема, както бих направил едно време. Бях доволен, че той сам заговори за това.

– Има много напрежение в работата. – Сви рамене и погледна през прозореца. – Намален бюджет, дълги изчаквания. Пълна бъркотия. Понякога си мисля, че постъпи правилно, като се махна от всичко това.

Демонстративно огледах безупречно оборудваната кухня.

– Не си толкова зле – отбелязах.